

má dobrou pověst, dán vzhledem k shora uvedenému, takže výkonu trestu je zapotřebí (§ 1 odst. 1 zák. čís. 562/19). Bylo proto odvolání obžalovaného jako bezdůvodné zamítnouti.

Nelze však upřít oprávnění odvolání státního zastupitelství z výroku, že nebyla vyslovena ztráta práva volebního do obcí, pokud jde o zločiny podle §§ 87 a 81 tr. zák. Veřejný obžalobce podle obsahu protokolu o hlavním přelíčení navrhl vyslovení ztráty práva volebního. Nalézací soud nevyhověl tomuto návrhu, jsa toho názoru, že obžalovaný nejednal z pohnutek nízkých a nečestných; nýbrž z rozčilení ze situace. Než odvolání právem poukazuje na rozsudkové zjištění: »Z prokázaného však způsobu, jaký si obžalovaný po celou dobu svého příjezdu do D. až k okamžiku srážky s četnictvem počínal, je zřejmo, že chtěl na každý způsob provést a prosadit svou, t. j. by se zástup, v jehož popředí kráček, dostal do D., a to proti úřednímu zákazu.« Nešlo mu tedy o to, by v zájmu nezaměstnaných zakročil na okresním úřadě v D., k čemuž zřejmě postačila deputace několika osob, nýbrž, by velký dav demonstrantů za všech okolností přivedl do D. přes to, že četnický kordon uzavíral cestu. Toto jednání obžalovaného, které zřejmě nesledovalo jen účel ujmouti se nezaměstnaných ve shodě se zásadami jeho politické strany, svědčí jednak o velké bezohlednosti k orgánům bezpečnostním, plnicím za těžkých okolností příkaz jim daný, jednak o naprosté neúctě k veřejnému pořádku a řádu, a je tedy zřejmo, že obžalovanému šlo přímo o zlehčení státní autority a o porušení veřejného pořádku a řádu. Pohnutky jeho počínání byly tedy nízké a nečestné. Odůvodněnému odvolání státního zastupitelství bylo proto vyhověno a uznáno na ztrátu práva volebního do obcí.

Čís. 4219.

Zákon (§ 24 zák. čís. 9/1924) nestihá jen toho, kdo bez povolení přechovává radiotelefonní stanici schopnou k provozu nebo v provozu jsoucí, po případě toho, kdo přechovává veškeré součástky, jichž je nevyhnutelně potřebí, by radiostanice byla k provozu způsobilá, nýbrž každé neoprávněné přechovávání radiotelefonních zařízení vůbec.

Jednolampová stanice může býti zařízením, jež má zákon o telegrafech (§ 24 zák. čís. 9/1924) na mysli, skládá-li se skutečně ze součástek, které ve svém celku odpovídají obvyklému označení »jedinolampová stanice«, nebo které již samy o sobě jsou radiotelefonním zařízením ve smyslu zákona.

(Rozh. ze dne 25. června 1931, Zm I 583/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. června 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z roku 1924, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Rozsudek jest právně vadný s hlediska § 281 čís. 9 a) tr. ř. Důvodem osvobozujícího výroku jest nedostatek skutkového zjištění, že obžalovaný měl »radiostanici v provozu«, nebo že měl »v držení i ostatní součástky, jichž je nevyhnutelně potřebí, by radiostanice byla k provozu způsobilá«. Tato úprava důvodů pro osvobození obžalovaného nasvědčuje však mylnému pojetí objektivní skutkové podstaty přečinu podle § 24 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. nalézacím soudem. Zákon nestihá jen toho, kdo bez dovolení přechovává radiotelefonní stanici schopnou k provozu nebo v provozu jsoucí, po případě toho, kdo přechovává veškeré součástky, jichž je nevyhnutelně potřebí, by radiostanice byla k provozu způsobilá, nýbrž každé neoprávněné přechovávání radiotelefonních zařízení vůbec. Pojem ten vyložen byl již stálou judikaturou zrušovacího soudu (srovnej rozh. č. 3427, 3500, 3539), a nelze pochybovati, že »jednolampová stanice«, kterou obžalovaný podle skutkového zjištění rozsudku přechovával bez úředního povolení, může býti takovým zařízením, jaké má zákon na mysli, skládá-li se skutečně z takových součástek, které ve svém celku odpovídají obvyklému označení »jednolampová stanice«, nebo které již o sobě jsou radiotelefonním zařízením ve smyslu zákona. S tohoto hlediska však rozsudek skutková zjištění pro rozhodnutí potřebná neobsahuje, jak zmáteční stížnost právem vytýká, najmě ano z ostatního vylíčení případu a skutečností rozsudkem zjištěných jest zřejmo, že ona domnělá jednolampová stanice patrně obsahovala mimo antenní drát, neznámo zda uzemněný, jen indukční cívku, o níž však nalézací soud rovněž opomenul zjistiti, zda byla řádně zhotovena a zda vzhledem ke své povaze sama o sobě jest již takovou součástíku zařízení radiového, k jejímuž přechovávání jest třeba úředního povolení (srov. rozh. 3539).

Čís. 4220.

Propadnutí radiotelefonního zařízení ve smyslu § 24 odst. (5) zák. čís. 9/1924 nelze vysloviti, nemá-li je již ten, kdo je bez povolení přechovával, ana ho nabyla před zahájením trestního řízení bezelstně třetí osoba, již bylo dáno povolení k přechovávání tohoto radiotelefonního zařízení.

(Rozh. ze dne 25. června 1931, Zm II 210/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 4. dubna 1930, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem podle § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, aniž bylo uznáno na propadnutí radio přístroje, obžalovanými bez povolení přechovávaného.